

De wedloop

We lezen in Hebreeën 12:1 het volgende:

1 Welnu dan, laten ook wij, nu wij door zo'n menigte van getuigen omringd worden, afleggen alle last en de zonde, die ons zo gemakkelijk verstrikt. En laten wij met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt.

Na de opsomming van de geloofsdaden van toegewijde mannen Gods, die evenals Elia slechts mensen waren zoals wij, begint Hebr. 12 met een krachtig:

*Welnu dan ...laten ook wij ..
Met zo'n menigte van getuigen omringd, laten ook wij wat ???
Laten ook wij met volharding de wedloop lopen, die voor ons ligt.*

Met volharding en dat betekent: niet opgeven. Met volharding de wedloop lopen en die ligt voor ons. Het gaat er om dat wij de tijd die nog voor ons ligt, zo optimaal mogelijk benutten.

Hier wordt het beeld van de renbaan van vroeger gebruikt.

Nu bevinden wij ons nu in de arena en deze geloofshelden, die toch ook in zichzelf zwakke mensen waren zoals wij, maar zich sterkten in hun God, zij bevinden zich als het ware op de tribunes en vuren ons aan, zoals we over hun leven kunnen lezen in Hebreeën hoofdstuk 11.

De schrijver van de Hebreeënbrieff vuurt ons aan, om af te leggen alle last, die immers niet past bij het lopen van een wedloop) en de zonde, die ons zo gemakkelijk verstrikt.

Denk aan ergernis en boosheid; daar kan men soms zo snel door verzocht worden of, als wij het niet goed nemen, er gemakkelijk in verstrikt raken. Daarom gaat het erom om alle last en de zonde af te leggen.

Alles, waarvan wij weten dat het zonde is, dat zullen wij afleggen. Zo staat het er immers: Afleggen alle last en de zonde. Het past niet bij ons.

De zonde is als een kledingstuk dat de lopers hindert en dus moet het worden afgelegd. Het gaat erom niet achterom te kijken maar met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt.

2 Terwijl wij het oog gericht houden op Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof. Hij heeft om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld, het kruis verdragen en de schande veracht en zit nu aan de rechterhand van de troon van God.

Nadat wij even zijwaarts hebben geblikt op de geloofsgetuigen op de tribunes in Hebr. 11, richten wij ons nu geheel op Jezus.

Hier in Hebr. 12:2 wordt Jezus de Leidsman en Voleinder van het geloof genoemd. Van begin tot eind wil Hij onze Leidsman zijn in het geloof.

Hij heeft het kruis verdragen en ook gedragen. Niet alleen toen Hij de weg naar Golgotha ging maar Hij droeg het kruis elke dag daarvoor want Hij zei immers tegen Zijn discipelen:

Als iemand achter Mij wil komen, moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis dagelijks opnemen en Mij volgen.¹

Hij nam dus dagelijks Zijn kruis op en dat wil zeggen dat Hij zichzelf dagelijks verloochende.

Hij nam om de vreugde die Hem in het vooruitzicht was gesteld, het kruis op zich.

En dat is niet alleen de vreugde, dat Hij aan de rechterhand van Zijn Vader zou zitten in eeuwige vreugde maar die vreugde is ook, dat Hij ook ons wil laten delen in Zijn heerlijkheid. Hij wil, zoals in Hebr. 2:10 staat, vele zonen tot heerlijkheid brengen.

Namelijk dat zij vol worden van de vruchten van de Geest en zó meer en meer op Hem gaan lijken. Hij zag Zijn bruid die op aarde naar Zijn beeld gevormd werd, al in alle eeuwigheden bij Zich.

---

¹ Lucas 9:23

Hij heeft de schande veracht ...
nee, die woog niet op tegen de heerlijkheid die kwam ... en Hij zit nu aan de rechterhand van de troon van God. Dat is de ereplaats bij de Vader. Daar zit onze Heere Jezus Christus!

3 Want let toch scherp op Hem Die zo'n tegenspraak van de zondaars tegen Zich heeft verdragen, opdat u niet verzwakt en bezwijkt in uw zielen.

Jezus heeft veel tegenspraak ondervonden van zondaren, vooral van godsdienstige zondaren zoals de Farizeeërs maar Hij heeft die tegenspraak tegen Zich verdragen.

Ook wij moeten leren om tegenspraak te verdragen. En daarbij aandachtig letten op Hem; onze aandacht vestigen op Hem als Voorbeeld, juist als ook wij tegenspraak ondervinden. Dan verzwakken of bezwijken wij niet.

Dan worden wij niet ontmoedigd en verzwakken en bezwijken niet.

Nu gaan we nog iets lezen over de wedloop – de renbaan – namelijk in 1 Cor. 9:24 waar staat:

Weet u niet dat zij die in de renbaan lopen, allen wel lopen, maar dat slechts één de prijs ontvangt? Loop dan zo dat u die verkrijgt.

Mensen die in een renbaan gaan lopen – of om te spreken in termen van onze tijd – die aan een marathon van b.v. 40 km mee gaan doen, die zijn gemotiveerd.

Ze kiezen er voor en ze vinden het leuk en ze gaan er helemaal in op. Er zijn er velen die mee doen maar er kan slechts één de nummer één zijn en de eerste prijs ontvangen.

Maar er zijn meerdere prijzen. Maar Paulus spoort ons aan om zo te lopen, dat we er helemaal voor gaan om "de prijs" binnen te halen.

En dan zegt hij in vers 25:

En iedereen die aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles. Zij nu doen dat om een vergankelijke krans te ontvangen, maar wij om een onvergankelijke te ontvangen.

Iedereen, die de verschijning van Jezus liefheeft – zo staat er op een andere plaats in de bijbel - komt in aanmerking voor een erekrans.²

Paulus zegt terecht: wie aan een wedstrijd – zoals de 40 km marathon – deelneemt, die beheerst zich in alles.

Ze ontzeggen zich dingen, ze trainen veel; ze leren beheerst te lopen en niet al hun krachten al aan het begin van de wedstrijd in te zetten. Kortom: zij beheersen zich in alles.

En zij doen dat om een vergankelijke ereprijs. Wij doen dat om een onvergankelijke erekrans te behalen. Een eeuwig blijvende, altijd aanwezige erekrans.

Het is o.a. door deel te krijgen aan de vruchten van de Geest, de natuur van Jezus. Door ons te bekleden met de natuur van Jezus, zoals Paulus schrijft in Col. 3:12

Bekleed u dan, als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden, met innige gevoelens van ontferming, vriendelijkheid, nederigheid, zachtmoedigheid, geduld.

En dan gaat Paulus verder in vers 1 Cor. 9: 26:

Ik loop daarom niet zonder duidelijk doel en ik vecht zó met de vuist dat ik niet maar wat in de lucht sla.

Paulus heeft het hier niet meer over een marathon loper, maar over een bokser. Een vuistvechter!

Die kerels slaan niet in de lucht en dat moeten wij ook niet doen. Wij moeten weten wat beheerst moet worden. En dat staat in vers 27:

---

² 2 Tim. 4:8

Maar ik oefen mijn lichaam op harde wijze en maak het dienstbaar, opdat ik niet misschien, na anderen gepredikt te hebben, zelf verwerpelijk word.

Eerst heeft hij het over "lopen zonder duidelijk doel" dat wil zeggen, meelopen zonder een doel of een prijs voor ogen te hebben.

Daarna heeft hij het over een "vuistvechter" die zo maar wat in de lucht slaat.

Paulus leefde een bewust leven in Christus. Hij hield zijn lichaam – denk b.v. aan het gebruik van de tong – onder controle.

In de Staten vertaling staat dat hij "zijn lichaam tot dienstbaarheid bracht" met andere woorden: zijn lichaam heerste niet over hem, maar hij over zijn lichaam.

Er zit b.v. soms een neiging in ons lichaam, om ons te haasten. Nee, zegt Paulus, ik maak het lichaam aan mij dienstbaar. Hij

heeft het roer in handen zoals ook Jacobus schrijft in Jacobus 3:4/5

4 Zie, ook de schepen, al zijn ze nog zo groot en worden ze door harde winden voortgedreven, ze worden gestuurd door een zeer klein roer, waarheen de stuurman ook maar kiest en wil.

5 Zo is ook de tong een klein lichaamsdeel, en roemt toch van grote dingen.

De NBG vertaling geeft hier weer, dat de tong een klein lid is en toch een hoge toon voert.

Het gaat er om, er een soort sport van te maken. Om het sturen van je tong te zien als een buitengewoon interessant werkteerrein. Het loont om aan dat werkteerrein aandacht te geven als een soort van sportieve activiteit.

Paulus heeft het immers over het lopen in een renbaan en hij heeft het over een bokser (een vuistvechter) en over het behalen van prijzen.

Laten wij "hemelse sportvrienden" zijn en afleggen alle ballast om de wedloop zo goed en behendig mogelijk te kunnen lopen.

Aan het eind van zijn leven schrijft Paulus aan Timotheus nog het volgende in 2 Tim. 4:7/8

7 Ik heb de goede strijd gestreden. Ik heb de loop tot een einde gebracht. Ik heb het geloof behouden.

8a Verder is voor mij weggelegd de krans van de rechtvaardigheid die de Heere, de rechtvaardige Rechter, mij op die dag geven zal.

8b En niet alleen mij, maar ook allen die Zijn verschijning hebben liefgehad.

Hij noemt deze strijd een goede strijd. Hij schrijft ook Timotheus in 1 Tim. 1:18b

... Opdat u in deze dingen de goede strijd strijdt.

19 En behoud het geloof en een goed geweten..

De prijs, de krans der rechtvaardigheid, bestaat o.a. uit de vruchten van de Geest, ook wel het goddelijke leven of het eeuwige leven genoemd.

In 1 Tim. 6:11/12 staat:

11 U echter, o mens die God toebehoort, ontvlucht deze dingen. Jaag daarentegen gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding en zachtmoedigheid na.

12 Strijd de goede strijd van het geloof. Grijp naar het eeuwige leven, waartoe u ook geroepen bent.

Met andere woorden: Grijp je kansen! Grijp zachtmoedigheid, grijp liefde, grijp geduld en zachtmoedigheid.

Hoe meer wij van de vruchten van de Geest deelachtig worden, hoe beter wij later in de eeuwigheid onze mede hemelbewoners kunnen dienen en zegenen.

Grijp naar het eeuwige leven!
Op het moment van de

beproeving valt er veelal iets te grijpen van het goddelijke leven.

Dat zijn de momenten waar het op aan komt. Daarom mogen we de verzoeken voor enkel vreugde houden. Het zijn kansen, het zijn gelegenheden.

We zijn in opleiding.
Iemand, die aan een marathon mee doet, loopt niet met tegenzin of gedwongen. Nee, hij of zij heeft er zin in. Laat het zó in ons mogen zijn.